

MÚSICA I DANSA JUEVA

Irene Farrés Roure, Franc Pujolar, Andrei Ionut, Didac Casanoves

La música jueva és de gènere tant religiós com profà. Es tracta d'una música antiga i diversa, degut a la influència dels llocs on van habitar els jueus de la diàspora.

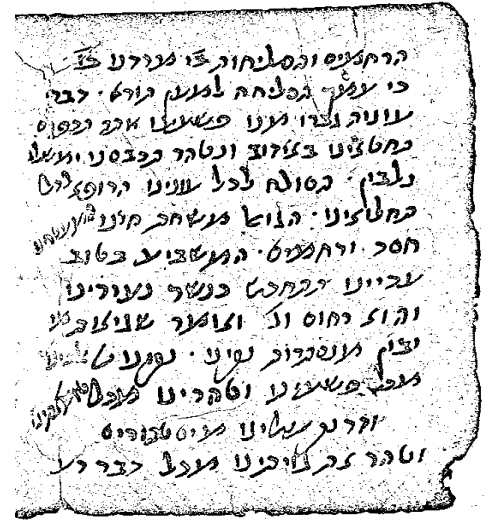
És un cant religiós que interpreten en grup. La música és vocal, sovint sense cap tipus de lletra, amb sorolls com bim-bim-bim o ai-ai-ai. Són llargues improvisacions que poden inspirar-se en paisatges temàtics i en formes estilitzades.

És un himne jueu, normalment es cantat en hebreu o aremeu, però a vegades també es canta en Jiddisch (llengua originàriament parlada pels jueus que vivien a Alemanya) o en Judeocastellà. El més conegut és aquell que es canta al voltant de la taula durant el sàbat.

És un poema litúrgic creat per ser cantat o recitat durant els oficis.
La majoria d'ells estan escrits en hebreu o armeu.

Un pizmon és un cançó o melodia jueva
tradicionals que serveixen per a orar a Déu i també per
a descriure certs aspectes de l'ensenyament religiós.
Normalment es canten en rituals y festivitats.

Són col·leccions de supliques i pregaries que
durant segles han sigut cantats a cada sàbat.
Normalment són recitats durant l'hivern,
quan les nits són més llargues.

La dansa jueva, basada en tradicions bíbliques, ha sigut molt utilitzada com a mesura d'expressió de l'alegria i altres emocions. Cada comunitat en la diàspora va desenvolupar les seves pròpies tradicions per les celebracions, casaments i altres esdeveniments significatius. La dansa també es va nodrir d'elements tradicionals i gentils: «però, els jueus practiquen un expressiu llenguatge corporal que es diferencia àmpliament dels pobles no jueus veïns, principalment a través de moviments de les mans i els braços, amb un intricat joc de cames a càrrec dels homes joves en general. En la majoria de les comunitats religioses, els homes i les dones ballaven per separat.

El Shofar

El Shofar és un corn de boc que servia per anunciar el nou any o per les festes, però també servia per comunicar-se en temps de guerra. Només ho feia servir el rei o els seus comandants. Indicava les accions militars que havien de fer. També ho feien servir en el temple de Jerusalem i per aconteixements importants com la coronació d'un nou rei. El Shofar es toca a la sinagoga però apart d'això quant el temple es va destruir el Shofar va agafar un altre significat pels jueus: commoure amb el seu so les consciències dels fidels, per moure'ls a abandonar el pecat, arrepentir-se i retornar al camí del bé.

Abadim hainu, hainu
Hata benei jorin, benei jorin
Abadim hainu
Hata, hata benei jorin
Abadim hainu
Hata, hata benei jorin, benei jorin

És un zemer

